

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Αύγη ήταν κι' αυτή μία κόρη της Εύας... Βλέποντας όλα εκείνα τα όραμα πράγματα, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάει... Κ' η χαρά της ήταν διπλή, όσο ουλλογιζόταν ότι προερχόντουσαν από το φίλο της... Ένα μόνο πράγμα την στενοχωρούσε: δεν είχε καμαριέρα για να την ντύσει. Η καλή φραγκίσκη ήταν κατάλληλη θέβαια για την κουζίνα, όχι όμως και για την τουαλέτα.

Δυσ' απ' τις νέες κόρες, απ' αυτές που είχαν φέρει τα πράγματα, προχώρησαν εκείνη τη στιγμή προς το μέρος της, σαν να είχαν ναυτέμει την σκέμη της.

—Είμαστε στις διαταγές της δεσποινίδος; είπαν.
—Έπειτα έγγευαν κι' αμέσως όλοι οι άλλοι άποακρυνήθηκαν με μία θαθεία υπόκλιση.

Η Αύγη, η ντόνα Κρούζ κι' η δυο νέες κόρες, μπήκαν τότε στην κρεβάτοκάμαρη. Η κυρά Φραγκίσκη έμεινε μόνη στην τραπεζαρία μαζί με τον έγγονό της.

—Ποιά είν' αυτή η κοπέλλα με το κίτρινο ντόμινο; ρώτησε η αγαθή γυναίκα.

—Δεν ξέρω... Μπήκε πριν από μας μέσα στο σπίτι...

Η κυρά Φραγκίσκη άρχισε να σκέπτεται. Και σε λίγο είπε με την πιο σοβαρή κι' επίσημη φωνή:

—Δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' δ'λ' αυτά τα πράγματα...

—Θέλεις να σου τ'α εξηγήσω εγώ, γιαγιά; ρώτησε ο Ζαν Μαρί.

—Εσύ να μου κάνης τη χάρη να σωπαίνης, όταν εγώ μιλάω... Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, ένα χτύπημα άκούστηκε πάλι στην πόρτα.

—Ποιάς είνε πάλι; γκρινιάξε η κυρά Φραγκίσκη. Βάλε την άμπαρά...

—Γιατί να βάλω την άμπαρά; ρώτησε ο Ζαν-Μαρί. Δεν παύουμε πειά κρυφτούλι!...

—Ένα χτύπημα πιο δυνατό άκόμα άκούστηκε πάλι στην πόρτα.

—Μήπως είνε τίποτε κλέφτες; μουρμούρισε ο Μπερισσόν, ο οποίος δεν ήταν καθόλου γενναίος.

—Κλέφτες! επανέλαθε η κυρά Φραγκίσκη. Δεν έργονται κλέφτες, όταν ο όρμος είνε φωτισμένος, όπως το μεσημέρι και γεμάτος κόσμο... Πήγαινε ν' άνοιξης!

—Σκέψου καλύτερα, γιαγιά... Θα προτιμούσα να βάλω την άμπαρά.

Μά δεν πρόφτανε πειά. Γιατί την ίδια στιγμή, η πόρτα άνοιξε κι' ένα άγριόμουτρο στολισμένο με τεράστια μουστάκια—το μούτρο του Κοκαρντάς πρόβαλε στο άνοιγμα της... Ο Κοκαρντάς έριξε μία ματιά στην κάμαρη κι' έπειτα, γυρίζοντας το κεφάλι του πίσω, είπε στο σύντροφό του Πασπουάλ που στεκόταν πάλι του

—Έδώ είνε χωρίς άλλο η φωλιά της περιστέρας μας... Κάνε τόν κόπο να μηξ, μικρέ μου... Μόνο μία καλή γυναίκα είνε μέσα κι' ένα παιδάρελι... Έτσι δεν θα έχουμε φασαρίες...

Συγχρόνως προχώρησε στο δωμάτιο, ενώ ο Πασπουάλ τόν άκολουθούσε πίσω...

Ο Ζάν Μαρί μετανοούσε τώρα πικρά γιατί δεν είχε θέσει την άμπαρά όσο ήταν άκόμα καρός. Γλύστρησε πίσω απ' τη γιαγιά του, η οποία πιο γενναία απ' αυτόν, ρώτησε

με την χοντρή της φωνή:

—Τι θέλετε εσείς εδώ;

Ο Κοκαρντάς έφερε το χέρι του στο καπέλλο του μ' ευγένεια κι' άπάντησε με την πιο γλυκεία του φωνή:

—Σεβαστή μου κυρία, ήρθαμε για μία πολύ σπουδαία υπόθεση. Έδώ κάθεται!...

—Όχι, έσπυσε ν' άπάντησέ ο Ζαν-Μαρί. Δεν κάθεται εδώ...

Ο Πασπουάλ χαμογέλασε. Ο Κοκαρντάς έστριψε το μούστακι του κι' είπε:

—Εσύ, να σωπαίνης! Πώς ξέρεις ότι το πρόσωπο που ζητάμε δεν κάθεται εδώ, άφοδ δεν είπαμε καθόλου τ' όνομά του.

—Τό ξέρει αυτό, άπάντησε ξερα η κυρά Φραγκίσκη, γιατί ο αυτό το σπίτι δεν κάθεται κανείς άλλος έκτός από μας τούς δυο.

—Πασπουάλ, έκανε ο Κοκαρντάς, φαντάζεσαι πως η σεβαστή αυτή κυρία μας λέει ψέμματα!...

—Μά την πίστι μου, όχι!...

—Εμπρός! Έμπρός! φώναξε η κυρά Φραγκίσκη που είχε γίνει κατακόκκινη. Φτάνουν πειά η φλυαρίες! Έξω από δώ!...

—Κι' όμως, είπε ο Κοκαρντάς, δεν μπορούμε να φύγουμε, χωρίς να θεβαιωθούμε ότι δεν υπάρχει εδώ το πρόσωπο που ζητάμε...

—Έχεις δίκιο, παραδέχτηκε ο Πασπουάλ.

—Σου προτείνω λοιπόν, μικρέ μου, να έρευνησουμε στο σπίτι τίμια κι' άδούρα.

—Σύμφωνοι! άπάντησε ο Πασπουάλ.

Και πλησιάζοντας τόν σύντροφό του, έπρόσθεσε:

—Ετοιμάσε το μαντήλι σου... Έγώ έχω έτοιμο το δικό μου... Περιποιήσου το μικρό κι' εγώ αναλαβάνω τη γυναίκα!

Και ο Πασπουάλ διευθύθηκε προς την πόρτα της κουζίνας. Η άτρόμητη Φραγκίσκη ώρμησε μπροστά για να τού φρέξη το δρόμο, ενώ ο Μπερισσόν προσπαθούσε να τρέξη έξω για να ζητήσει βοήθεια. Μά ο Κοκαρντάς, τόν άρπαξε από το αυτί, λέγοντάς του

—Άν φωνάξης, σε πνίγω!

Ο Μπερισσόν, τρομοκρατημένος, δεν είπε λέξι κι' ο Κοκαρντάς τού έφραξε το στόμα με το μαπτήλι του.

Συγχρόνως ο Πασπουάλ φώναξε την κυρά Φραγκίσκη, η οποία τόν τρέλλανε στις νυχιές και τού έβγαλε άρκετές τριχές από τα μαλλιά. Την έπηρε στην άγκαλιά του και τη μετέφερε στην κουζίνα, όπου ο Κοκαρντάς μετέφερε σε λίγο και τόν Μπερισσόν.

Ο Κοκαρντάς ισχυριζόταν άργότερα, ότι ο Πασπουάλ έπαωφελήθηκε της θέσεως στην όποια θριασκταν η κυρά Μπερισσόν, για να της δώση ένα φιλι στο μέτωπο. Δεν είνε καθόλου περίεργο αυτό. Ο Πασπουάλ ήταν τόσο έρωτόληπτος, ώστε δεν ξεχώριζε ούτε νέες, ούτε ήλικιωμένες, ούτε γρηές!

Τα βάσανα τού Μπερισσόν και της γιαγιάς του δεν είχαν τελειώσει άκόμα. Τους έδεσαν μαζί και κατόπιν τούς κλειδύσαν μέσα στην κουζίνα. Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ ήσαν πειά άπόλυτοι κύριοι τού σπιτιού...

X

ΔΥΟ ΝΤΟΜΙΝΑ

Έντομεταξύ, έξω, στην όδο



Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε κι' ένα άγριόμουτρο πρόβαλε...

Σάντρ, όλα τα μαγαζιά είχαν κλείσει. "Όλες η γειτονισσές" ή τουλάχιστον αυτές που δεν είχαν κοιμηθεί ακόμα—ήσαν μαζεμένες μπροστά στην είσοδο του Παλαιού Ρουαγιάλ και θάυμαζαν τη μεγαλοπρεπή έορτη του αντιβασιλέως. Και ποιος δεν ήταν εκεί... "Όλο το έθνος της αριστοκρατίας της Γαλλίας..."

"Ετσι, η όδός Σάντρ είχε έρημισεί... Δεν έβλεπε κανείς ψυχή ζωντανή. Μά σ'ε λίγων θημάτων απόσταση από το σπίτι του μαστρο-Λουδοβίκου, απ'την άλλη μεριά του δρόμου, σ'ένα κούφωμα που το σχημάτιζαν δυο γκρεμισμένα σπίτια, ξέη άνδρες ντυμένοι στα μαύρα, περιεμναν ακίνητοι και σιωπηλοί. Δυο πολυτελή φορεία θρυσκόντουσαν καταγής, πίσω τους. Αύτοι οι άνθρωποι είχαν κερραφωμένα τὰ θλέμματά τους στην πόρτα του σπιτιού του μαστρο-Λουδοβίκου, η οποία έμενε κλειστή απ'τη στιγμή που ο Κοκαρντάς κι ο Πασπουάλ μπήκαν μέσα."

Οι δυο παλληκαράδες μας, αφού έδεσαν την Φραγκίσκη και τον Μπερσιαν κ' έμειναν μόνοι στη σάλλα του σπιτιού, στάθηκαν ο ένας απέναντι στον άλλο και κυτάχτηκαν με άμοιαστο θαυμασμό.

"Ωραία τὰ καταφέραμε, είπαν κ' οι δυο περφηάνα. Κι' άμέσως ο Κοκαρντάς επρόσθεσε:
—Το πιο σπουδαίο μέρος της άποστολής μας έγινε κιόλας...
—Στη στιγμή που ο Λαγκαρντέρ δεν είχε άνακατεμένους σε μιά ύπθεση, παρατήρησε ο Πασπουάλ, όλα πάνε καλά...
—Κι' ο Λαγκαρντέρ θρυσκείται τώρα μακριά...
—Βρυσκείται μακριά απ' το Παρίσι και τη Γαλλία!...
Κ' έτριφαν τὰ χέρια τους...
—"Άς μη χάσουμε τον καιρό μου, πιστούνι μου! είπε ο Κοκαρντάς. "Άς έρευνήσουμε τὸ έδαφος...
Νά δυο πόρτες..."

Και έδειξε την πόρτα του διαμερίσματος της Αύγης και την πόρτα της σάλας, που οδηγούσε στο άνωμα πατώμα.

"Ο Πασπουάλ γάβιωσε ο πηγούνη του και είπε διευθυνόμενος προς την πόρτα του δωματίου της Αύγης:

"Θά ρίξω μιά ματιά από την κλειδωιά..."

Μά ένα τρομερό θλέμμα του Κοκαρντάς τον κάρφωσε στη θέσι του.

"Όχι! του είπε. Αυτή τη στιγμή η περιστερά μας κάνει την τουαλέττα της. "Άς την σεβαστούμε... "Άνεθα καλύτερα αυτή τη σκάλα να δής τί γίνεται εκεί άπάνω..."

"Ο Πασπουάλ σκαρφάλωσε άμέσως σαν γάτος.

"Κλειστά! είπε σηκώνοντας τὸ λουκέτο της πόρτας του μαστρο-Λουδοβίκου.

"Κι' από την κλειδαρότρυπα δεν θλέπει τίποτε;..."

"Δεν θλέπω τίποτε άλλο από σκοτάδι φούρνου..."

"Έλα τότε κάτω, μικρέ μου!... Και άς άνακεφαλαιώσουμε τις οδηγίες του πρίγκηπος Γκονζάγκα.

"Μάς ύποσέχηκε, είπε ο Πασπουάλ. πειντήρα πιστόλες στον καθένα..."

"Υπό μερικούς δρους, επρόσθεσε ο Κοκαρντάς. Έν πρώτους..."

Μά αντί να εξακολουθήσει, έπηρε ένα πακέτο που είχε κάτω απ' τὸ μπράτσο του κι' άμέσως ο Πασπουάλ έκανε τὸ ίδιο..."

"Έκείνη τη στιγμή, η πόρτα που ο Πασπουάλ είχε θρη κλειστή επάνω στη σκάλα, άνοιξε αθόρυβα και στο άνοιγμά της παρουσιάστηκε ο καμπούρης, ο όποιος άρχισε ν' άφογκράζεται.

Οι δυο παλληκαράδες κτύπησαν τὰ πακέτα τους διαταχτικά.

"Είνε τάχα ανάγκη νά γίνη αυτό; είπε ο Κοκαρντάς γτι πώντας τὸ πακέτο του με ύφος δυσαρεστημένο..."

"Είνε μι' άπλη διατύπωση, απάντησε ο Πασπουάλ.

"Ε λοιπόν, σύντροφε, σκέψου κάτι για νά νά μας θγάλης από την δύσκολη αυτή θέσι..."

"Τίποτε πιο άπλόι! απάντησε ο Πασπουάλ. "Ο Γκονζάγκα μας είπε: "Εσείς πρέπει να έχετε ρουχά ύπηρετών". "Ε λοιπόν, ακολουθούμε την έντολή του. άφού έχουμε τὰ ρουχά αυτά...κάτω απ' τὸ μπράτσο μας..."

"Ο καμπούρης, άκούοντας την απάντησι αυτή, άρχισε να γελάει σιωπηλά.

"Κάτω απ' τὸ μπράτσο μας! επανέλαβε ένθουσιασμένος ο Κοκαρντάς. Μπράβο! Είσις ο πιο έξυπνος άνθρωπος που ννώρισας στη ζωή μου.

"Απόθεσαν συγχρόνως κ' οι δυο άπάνω στο τραπέζι τὰ πακέτα τους που είχαν τις λιθόρες των ύπηρετών. Κατόπιν ο Κοκαρντάς εξακολούθησε:

"Ο Γκονζάγκα μας είπε κατόπιν: "Θά σεβασιωθήτε άν το φορείο κ' οι άνθρωποι που θα τὸ μεταφέρουν θρυσκείται στην όδό Σάντρ..."

"Έγινε κι' αυτό, απάντησε ο Πασπουάλ.

"Ναί, είπε ο Κοκαρντάς, εύνοντας τ' αὐτί του. Μά ύπαρ-

χουν δυο φορεία... Τι σκεφτείσαι έσύ γι' αυτό, μικρέ μου..."

"Ότι δεν έχει καμμία σημασία..."

"Ωραία... Ο Γκονζάγκα μας είπε ακόμα: "Θα ύπητε μεσα στο σπίτι..."

"Μπήκαμε κιόλας..."

"Μέσα στο σπίτι ύπαρχει μιά ωραία κοπελλά..."

"Δεν μ' άφηρεσε να σεβασιωθώ άν η κοπελλά αυτή ειν' έσο παρατήρησε ο Πασπουάλ χαμογελώντας μ' αὐταρέσκεια..."

"Ειν' εδώ!... Δεν άκούεις;"

"Ένα πρόχαρο γέλιο άκούστηκε εκείνη τη στιγμή στο διπλανό δωμάτιο. Ο Πασπουάλ έβγαλε τὸ χέρι του στην καρδιά του..."

"Θα γάρετε αυτή την κόρη; εξακολούθησε ο Κοκαρντάς επαναλαμβάνοντας τὰ λόγια του Γκονζάγκα—η μάλλον θα την παρακαλέσετε εύγενικά ν' ανεχθί το φορείο, το όποιο θα όδηγύηστε στο περίτερό μου..."

"Και δεν θα χρησιμοποιήσετε θία, επρόσθεσε ο Πασπουάλ... παρά μόνο άν δεν μπορούστε να κάνετε διαφορετικά..."

"Έξαφια ο Κοκαρντάς, κι' ο Πασπουάλ άνασκηρίχσαν γιατί τη στιγμή εκείνη, η διαπεραστική φωνή του καμπούρη άκούστηκε να τους λή πίσω τους:

"Κάμτε γρήγορα!"

"Άμέσως γυρισαν τὰ κεφάλια τους πίσω. Και καταπληκτο, είδαν τον καμπούρη κοντά στο τραπέζι νά λύνη με δλη του την πηχιά τὰ πακέτα τους.

"Ω! Ω! έκανε ο Κοκαρντάς. Που ξεφούτρωσε αὐτός εδώ... Ο Κοκαρντάς για σγουράδα είχε τραβήχτη πίσω.

"Ο καμπούρης άπλωσε τη μιά λιθρή του ύπηρετού προς τον Κοκαρντάς και την άλλη προς τον Πασπουάλ.

"Ντυθήτε γρήγορα! τους πρόσταξε, χωρίς να άνοση τη φωνή.

"Έκείνοι έδίστασαν. "Ο Κοκαρντάς πρό πάνταν δεν μπορούσε ν' ανεχθί την ένδεά ότι θά φορούσε λιθρή ύπηρετού.

"Μά το Σατανά! μουρμούρισε στον καμπούρη. Τι άνακατεύεισαι έσύ..."

"Σούτ! ψιθύρισε ο καμπούρης. Βιασθήτε!..."

Πίσω από την πόρτα άκούστηκε η φωνή της ντόνας Κρούζ, που έλεγε:

"Θαυμάσια!... Δεν λείπει παρά τὸ φορείο!..."

"Βιασθήτε! επανέλαβε έπιτακτικά ο καμπούρης.

Και συγχρόνως έσθυσε τη λάμπα.

Την ίδια στιγμή, η πόρτα του δωματίου της Αύγης άνοιξε κ' ένα βαμπόφως χύθηκε στη σάλλα. "Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ, τραβήχτηκαν πίσω από τη σάλλα κ' εκεί γρήγορα-γρήγορα φόρσαν τὰ ρουχά των ύπηρετών, ενώ ο καμπούρης άνοιξε ένα παράθυρο και σφύριξε σιδηρητικά μέσα στη νύχτα. "Άμέσως οι τρείς από τους έξη άνδρες που περιεμναν απέναντι, πήσαν τὸ ένα από τὰ φορεία και τραβήξαν προς τὸ σπίτι του μαστρο-Λουδοβίκου. "Η δυο νέες κοπελλάδες, ύγχαν από την καμάρη της και διεόχισαν φαχουλεύτα την σάλλα. "Ο καμπούρης τους ένοιξε την πόρτα και έβηκαν στο δρόμο. "Επειτα πλησίασε αὐτός δυο παλληκαράδες και τους ρώτησε:

"Είσαστε έτοιμοι;

"Ετοιμοι, απάντησε ο Κοκαρντάς.

"Τη δουλειά σας τώρα! τους πρόσταξε ο καμπούρης.

"Η ντόνα Κρούζ έβγαίνε τώρα με τὴ σειρά της από την καμάρη της Αύγης, λέγοντας:

"Πρέπει να θρώ ένα φορείο!... Πώς ο διαβολός δεν τὸ συλογιστήκε αυτό;..."

"Άμέσως ο καμπούρης έκλεισε την πόρτα της Αύγης πίσω της κ' έταί όλο τὸ δωμάτιο θυβιστήκε στο πιο θαθύ σκοτάδι.

"Η ντόνα Κρούζ δεν φοδάταν τους ανθρώπους. Αυτό τὸ σκοτάδι, στο όποιο έβρήθηκε ελαφικά, την έκανε να φοδάται τὸ Διάβολο, τὸν όποιο είχε έπιλασθήσει προηγούμενως γελώντας... Της φαίνόταν κιόλας πώς ένοιωθε τὸ "ροσάτο του μέσ' στο σκοτάδι..."

Τρομαγμένη, θέλησε να γυρσει πίσω στο δωμάτιο της Αύγης... Μά, καθώς έπιανε την πόρτα για νά την άνοιξη, δυο σκληρά και τριχάτα χέρια συάντησαν τὰ δικά της. Αυτὰ τὰ χέρια ανήκαν στον Κοκαρντάς...

"Η ντόνα Κρούζ θέλησε να φωνάξει. Μά ο τρομος που έσφιγγε τὸ λαμύ της, δεν άφηρεσε να άνη παρὰ ένας αδύναμος ήχος.

"Η Αύγη, που γυριζε και ετραγυριζε διαρκώς στον καθρέφτη της, γιατί τὰ λούσα την έκαναν ροκέτα, δεν άκουσε τίποτε.

"Δεσποινίς, είπε ο Κοκαρντάς κάνοντας μιά θαθεύ ύπόκλι-



Κατάπληκτο, είδαν τον καμπούρη να λύνει τὰ πακέτα τους...

σι μέσ' από σκοτάδι, επιτρέπατέ μου να σ'ας προσφέρω τὸ χέρι μου.

Μὰ ἡ ἴτονα Κρούσι εἶχε τρέξει κιάλας στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἰθούσης.

"Ἐκεῖ συνάντησε δυὸ ἄλλα χέρια, λιγώτερο τριχωτὰ μὰ ἐξ ἴσου σκληρὰ ποὺ ἀνήκαν στὸν Πασπούλ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κόντεψε νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὸν τρόπο τῆς. Ξέφυγε κ' ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πασπούλ, μὰ ὁ Κοκαρντὰς τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ κοντὰ. Κ' οἱ δυὸ τῆς εἶχαν ἀποκλείσει ὅλους τοὺς δρόμους, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα...

"Ὅταν ἔφτασε κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ἐκείνη ἀνοίξε διαπλάτα. Τὸ φῶς τῶν φαναριῶν φώτισε τὸ πρόσωπό τῆς. Ὁ Κοκαρντὰς τότε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι ἐκπληξέως. "Ἐνας ἄνδρας ποὺ στεκόταν ἔξω στὸ κατάφλι, ἔριξε ἕνα μωδιὸ ἀπὸ κεφάλι τῆς ἴτονας Κρούσι. Συγχρόνως αὐτοὶ ποὺ εἶχαν μεταφέρει τὸ φορεῖο, τὴν ἀρπάζαν, ἐνῶ ἐκείνη εἶχε γίγει τρελλὰ ἀπ' τὸν τρόπο τῆς καὶ τὴν ἔβαλαν μέσα στὸ φορεῖο τοῦ ὁποῖο τὴν πόρτα ἐκλείσαν ἀμέσως.

—Στὸ μικρὸ περίπτερο, πίσω ἀπ' τὸ Σαῖν Μαγκλουάρ! πρόσταξε ὁ Κοκαρντὰς.

Τὸ φορεῖο ἐκίνησε ἀμέσως.

Ὁ Πασπούλ μῆκε πάλι μέσα στὸ σπίτι τρέμοντας σύγχρονος ἀπὸ ἀγαλλίασι... Εἶχε ἀγγίξει, διαβόλε, τὰ ὀλομέταξα ρουχὰ μιὰς κοπέλλας!... Τὶ ἄλλο χρειαζόταν σ' αὐτὸ τὸν ἐρωτὸ ληπτο Νορμανδὸ γιὰ νὰ γίγῃ ἐυτυχισμένος!...

—Τὶ χαριτωμένη ποὺ εἶναι! ἔλεγε. Τὶ χαριτωμένη! Τὶ χαριτωμένη! "Ὁ! αὐτὸς ὁ Γκονζάγκας θέλει ὅλες τὶς γυναῖκες δικές του!...

—Μὰ τὸ Θεὸ! μουρμούρισε ὁ Κοκαρντὰς σὰν ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ διώξῃ μιὰ ὄχληρή σκέψι. Ἐλιζώ, πὼς τὴν κανονίσαμε καλὰ τὴ δουλειά...

—Τὶ χερὰκι θελουδένιο! Τὶ ματάκια ὄλο φωτιά! ἔξακουθοῦσε νὰ ληθὸ ἔνθουσιασμένος Πασπούλ.

—Ἡ πενήντα πιστόλες ποὺ μὰς ὑποσχέθηκε ὁ πρίγκιψ! εἶνε δικές μου! εἶπε κ' ὁ Κοκαρντὰς ἀκολουθώντας τὴ σκέψι του.

Μὰ συγχρόνως κύτταξε γύρω του σὰν νὰ ἤθελε νὰ θεοβαθῆ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν ἀληθινὸν...

—Τὶ μὲρη! Τὶ κορμί! ἔπρόσθεσε ὁ Πασπούλ. Δὲν ζηλεύω τὸν Γκονζάγκα ὅστε γιὰ τοὺς τίτλους του, ὅστε γιὰ τὴ πλοῦτη του!... Τὸν ζηλεύω γιὰ τὶς ὀράτες γυναῖκες ποὺ μαζεύει κοντὰ του...

—Ἐμπρός! τὸν διέκοψε ὁ Κοκαρντὰς. Δρόμο!...

—Αὐτὴ ἡ μικρὴ θὰ μὲ κἀνὰ νὰ χάσω τὸν ὕπνο μου! εἶπε ἄκομα ὁ ἀδιόρθωτος Πασπούλ.

Ὁ Κοκαρντὰς τὸν ἀρπάζε ἀπὸ τὸ γαστράκι καὶ τὸν τρέψε πρὸς τὰ ἔξω...

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε καὶ εἶπε:

—Ἡ ἐπιλαχίνα μὰς ὑπονοεῖται πρὶν φύγουμε ν' ἀπελευθερώσουμε τὴ γῆρὰ καὶ τὸν ἔγγονό τῆς...

—Δὲν θρῖσκεις ὅτι ἡ γῆρὰ τράγεται ἀκόμα;... ρώτησε ὁ Πασπούλ.

Ὁ Κοκαρντὰς ἀντὶ ἀπαντήσεως τοῦ κατὰφερε μιὰ γροθιά στὴν πλάτη. Καὶ συγχρόνως ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ πόμολο τῆς πόρτας τῆς κουζίνας κ' ἐτοιμάστηκε νὰ τὴν ἀνοίξῃ γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ τοὺς δυὸ ἀχαλῶτους.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἡ φωνὴ τοῦ καμπούρη, ποὺ τὸν εἶχαν σχεδὸν ἔξαφνα, ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκάλας.

—Εἶμαι εὐχαριστήμενος ἀπὸ σὰς, γενναῖοι μου! εἶπε. Μὰ ἡ δουλειά σας δὲν τελείωσε ἀκόμη. Μὴν ἀνοίγετε τὴν πόρτα...

—Αὐτὸς ὁ διαβολοκαμπούρης μιλᾷει καὶ προστάζει σὰν μέγας ἀφέντης!... μουρμούρισε ὁ Κοκαρντὰς.

—Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ τὴ φωνὴ τὴν ἔξω... πὼς τὴν ἔχω ἀκούσει καὶ ἄλλοτε... ἐπρόσθεσε ὁ Πασπούλ.

"Ἐνας ξερός κρότος ἀκούστηκε, πράγμα ποὺ ἀνήγγελε ὅτι ὁ καμπούρης χτυποῦσε τὸ τσακμάκι του. Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή εἶχε ἀνάψει τὴ λάμπα.

—Τὶ ἔχομε λοιπὸν νὰ κάνουμε ἀκόμα, ἂν εὐαρεστεῖθε, κύριοι Ἄσωπε; ρώτησε ὁ Κοκαρντὰς τὸν καμπούρη. "Ἐτσι δὲν σὲ λένε, βαρρῶ;

—Μὲ λένε καὶ Ἄσωπο... Μὲ λένε ὅμως κ' ἄλλοιῶς, ἀπάντησε ὁ καμπούρης, τονίζοντας τὴν τελευταία του λέξι. Προσοχὴ σὲ ὅτι σὰς διατάξω!...

—Χαρέτρε τὴν ἐξοχότητά του, Πασπούλ! φώναξε σαρκαστικὰ ὁ Κοκαρντὰς. Θὰ μὰς διατάξῃ, τὶ διαβόλο!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κοκαρντὰς ἔφερε τὸ χέρι του στὸ καπέλο του. Ὁ Πασπούλ τὸν μιμήθηκε προσθέτοντας εἰ-

ρωνικά:

—Ἀναμένουμε τὶς διαταγές τῆς Ὑμετέρας Ἐξοχότητος! —Θὰ τὶς ἀκούσετε καὶ θὰ τὶς ἐκτελέσετε! ἀπάντησε ἔξω ὁ καμπούρης.

Οἱ δυὸ παλληκαράδες μὰς ἄλλαξαν ἕνα βλέμμα. Ἐπειτα ὁ Πασπούλ ποὺ εἶχε χάσει πιά τὸ ἐιρωνικὸ τοῦ ὕφους κ' εἶχε χλωμίσει ἑλαφρὰ, μίθρωσε:

—Εἶμαι πιά ἐντελὸς θείσιος πὼς ἔχω ἀκούσει κάπου αὐτὴ τὴ φωνή.

Ὁ καμπούρης πῆγε πίσω ἀπ' τὴ σκάλα καὶ πῆρε δυὸ φανάρια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ συνηθίζαν νὰ κρατᾶνε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ συβοδι τῶν φορειῶν. Τὰ ἄναψε κ' ἀπλώνοντας τα πρὸς τοὺς δυὸ μπράβους, εἶπε:

—Πάρτε τα αὐτὰ!

—Γιατὶ μὰς τὰ δίνεις; μουρμούρισε ὁ Κοκαρντὰς δύστροπα. Νομίζεις πὼς μποροῦμε νὰ προφτάσουμε τὸ φορεῖο γιὰ νὰ τὸ συνοδεύσουμε;...

—Τὸ φορεῖο εἶνε πιά πολὺ μακριὰ! ἐπρόσθεσε δειλὰ ὁ Πασπούλ.

—Πάρτε τα αὐτὰ! ἔξαπροστάξε ὁ καμπούρης.

Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπάκος ἦταν πολὺ ἐπιμονος!... Ὡστόσο, οἱ δυὸ μπράβοι πῆραν τὰ φανάρια.

Ὁ καμπούρης ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴν κἀμάρη ἀπ' τὴν ὀπία ἡ ἴτονα Κρούσι εἶχε βῆθ πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

—Εἶνε ἐκεῖ μιὰ κοπέλλα! εἶπε.

—Καὶ ἄλλη; φώναξαν συγχρόνως ὁ Κοκαρντὰς κ' ὁ Πασπούλ.

Κ' ὁ τελευταῖος ἐπρόσθεσε:

—Γ' αὐτὸ λοιπὸν ὑπάγετε καὶ τὸ δεύτερο φορεῖο;

—Αὐτὴ ἡ νέα κόρη, ἐπρόσθεσε ὁ καμπούρης, τελειώνει τώρα τὴν τουαλέττα τῆς. Θὰ βῆθ ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, ὅπως κ' ἡ ἄλλη...

Ὁ Κοκαρντὰς ἔδειξε τὴν ἀναμμένη λάμπα καὶ εἶπε:

—Θὰ μὰς δῆ...

—Νὰ σὰς δῆ... ἀποκρίθηκε ὁ καμπούρης.

—Καὶ τί θὰ κάνουμε κατόπιν; ρώτησε ὁ Πασπούλ.

—Θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως: Θὰ πλησιάσετε τὴ νέα τῶσα βαρσοτὰ μὰ καὶ μὲ μεγάλου σεβασμῶ, καὶ θὰ τῆς πῆτε:

«Ἦρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς ὀδηγήσουμε στὸν ἀνακτορικὸ χορδ»...

—Μὰ δὲν ἀναφέρεται καθόλου ἕνα τέτοιο πράγμα στὶς ὀδηγίες ποὺ λάβαμε; παρατήρησε ὁ Πασπούλ.

Καὶ ὁ Κοκαρντὰς ἐπρόσθεσε:

—Κ' ἡ νέα κόρη θὰ μὰς πι-

στέψῃ;

—Θὰ σὰς πιστέψῃ, ἀπάντησε ὁ καμπούρης, ἂν τῆς πῆτε τὸ δόνομα αὐτοῦ ποὺ σὰς στέλνει...

—Τὸ δνομα τοῦ πρίγκιπος Γκονζάγκας; ρώτησαν οἱ δυὸ παλληκαράδες.

—Ὅχι! "Ὅχι! εἶπε ὁ καμπούρης. Καὶ θὰ προσθέσετε ὅτι ὁ ἀφέντης σας τὴν περιμένει τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς—θυμηθῆτε το κατὰ αὐτὸ—στὸς κήπους τοῦ ἀνακτόρου, κοντὰ στὸ ἀγαλλία τῆς Ἀρτεμίδος.

—Ἐχομε λοιπὸν δυὸ ἀφεντάδες τώρα; ρώτησε ὁ Κοκαρντὰς.

—Ὅχι! ἀπάντησε ὁ καμπούρης. "Ἐχετε ἕναν ἀφέντη μόνου, μὰ ὁ ἀφέντης σας αὐτὸς δὲν ὀνομάζεται Γκονζάγκας...

Καὶ ὁ καμπούρης, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, διευθύνθηκε πρὸς τὴ σκάλα καὶ πάτησε τὸ πόδι του στὸ πρῶτο σκαλοπατί.

—Καὶ πὼς ὀνομάζεται ὁ ἀφέντης σας αὐτός; ρώτησε ὁ Κοκαρντὰς, ὁ ὁποῖος κατέβαλε μάλιστα προσπάθειες γιὰ νὰ διατήρησῃ τὸ προκλητικὸ χαμόγελό του. Μήπως τὸν λένε καμπούρη;

—Ἡ Ἄσωπο; τραύλισε ὁ Πασπούλ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίγει κατὰχλωμος.

Ὁ καμπούρης τοὺς κύτταξε... Καὶ τὸ βλέμμα του εἶχε μιὰ τέτοια λάμψι, ὥστε οἱ δυὸ παλληκαράδες χαμήλωσαν τὰ μάτια τους.

—Ὁ ἀφέντης σας, εἶπε ἀργὰ, ὀνομάζεται ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΙΕ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ!

Ὁ Κοκαρντὰς κ' ὁ Πασπούλ, ἀκούγοντας τὸ δνομα αὐτὸ, ἀνατρίχιασαν σύγχρονος. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή φάνηκαν κ' οἱ δυὸ σὰν νὰ εἶχαν μικρύνει...

—Ὁ Λαγκαρντέρ! μουρμούρισαν μὲ θαθετὰ καὶ τρεμάμενη φωνή.

Ὁ καμπούρης ἀνέβαινε τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασε ἀπάνω τοὺς κύτταξε καὶ τοὺς εἶδε διπλωμένους στὰ δύο καὶ ὑποταγμένους. Ἐπειτα τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια μόνου:

—Κάμετε ὅτι σὰς εἶπα:

(Ἀκολουθεῖ)